

Lackfi János

Nem menekülök

Szeretnék szembenézni veled, és végre
nem menekülni el, mélységes szomorúság.

Telepedjünk le az asztalhoz, itt a konyhám,
székeken szemtől szembe, mert beszélünk kell.

Nem is muszáj beszélünk, de muszáj számolnunk
egymással, elszámolnunk mindennel, ami összeköt.

Nem hívtalak, de jöttél, így szokott ez lenni,
tudd viszont, hogy itthon vagyok immár,
nem szököm meg a hátsó ajtón, ha érkezel,
szembe akarok végre nézni veled, átható,
tisza tekintettel, öntsünk tiszta vizet a pohárba.

Apropó, kérsz-e kávé, gondolom, keserűen szereted,
úgy kértem ezt tőled, mint ki semmit soha nem
kérdezett, de nem így lesz már ezután.

Igen, eddig amint betoppantál, én menekülőre
fogtam, függésekbe zuhantam, ital, cigi, evés,
képernyőfüggés, olvasás, bármi jó volt,
csak ne kelljen veled törődnöm, csak ne.

Nem tudom, miért is féltem annyira, talán mert
mikor átengedtem neked testemet-lelkemet,
mázsás kabátodat ráterítetted mellkasomra,
nehéz volt alatta még lélegezni is.

A legkegyetlenebb az volt, hogy ilyenkor
mindig okot kerestem a szomorúságra, pedig
neked nincs konkrét okod, s bárkit fogtam
gyanúba, bárki bántott meg, bárkinek
tulajdonítottam is a bántást, igazából nem
az volt a hunyó, mindenről te tehetted.

Vagyis még ez sem igaz, ki tudja, ki vagy mi
húzódik meg mögötted, hosszú folyamat lesz,
míg kiderítem a szövevényes családtörténetből,
talán nagyanyám aggodalma, ahogy az orosz

röppentyűk elől kétkerekű kordén menti
gyermekreit, talán dédnagyapám iszonyú
fájdalma, amint főorvosként tehetetlenül
áll haldokló kilencéves lánya ágya mellett,
vagy édesapám zuhanásai a mardosó
depresszió mélyére.

Talán kézről kézre adtunk téged tovább
a családban, nem nyilvánosan persze,
mert kifelé mindig erősnek kellett látszani
a viharokban, kemény öklű karatésnak,
véres páncélú lovagnak, sebezhetetlennek.

Sebek csak belső használatra, súgta,
aki átadta a titkos, mély fájdalmat,
melynek neve sincsen, nem is adta át,
letette valahol a szoba elhagyatott,
mégis szem előtt lévő pontján, s aki belépett,
tudta rögtön, hogy oda kell menni,
mágnesként vonzottad a kezét, szomorúság,
felvett téged, mert tudta, ez a törvény.

És vitt tovább, ahogy viszlek én is,
a vicces, vidám, erős fiú, miközben
azzal áltatom magamat, hogy te valahonnan
kintről érkezel, kalaposan, kabátban.

Hogy hozzám tartoznál, hogy keblemen,
mint kígyót, én melengetlek, az teljesen kizárt,
mondom, teljesen kizárt, leszögezem, teljesen kizárt.

Ha ennyiszer kimondva sem tűnik meggyőzőnek,
akkor azért meg kéne néznem, melyik zsebemben,
a lélek melyik bugyrában hordozlak, mint kenguru
gyermekét, nem félve, agyrázkódása lesz a nagy
ugrándozástól, nem vagy te agyalágyult, szomorúság.

Ne érts félre, nem kapitulálni jöttem, pontosabban
nem azért engedtelek be, hogy letegyem a fegyvert,
még pontosabban nem azért hagytalak előbújni
lelkemből, hogy megadjam magamat.

Eszem ágában sincs átengedni neked mindazt,
amibe az előled való eszelős menekülés
hajszolt bele, szövicceimet, zajos családomat,

lázás sebességgel megírt rengeteg könyvemet,
fellépéseimet, melyekkel beszántottam az országot,
népszerűségemet, a társak szeretetét és irigységét.

Nem kapsz semmit, pontosabban ez így nem igaz,
de többé nincs kedvem zsákmányul nyershúst leszabni
szívemből, óvadékként, csak hogy szabadulhassak
szorításodból, csak hogy kiengedjen a prés.

Kapsz mégis valamit, azt, amit eddig a legkevésbé
sem akartam neked megadni: figyelmes jelenlételemet.

Beszélgj, mondd, amit el kell mondanod, add át üzenetedet,
tudom, szüksézávú fiú vagy, vagy szüksézávú lány,
vagy nemnélküli, többnemű, ilyen-amolyan furcsa lény.

Már van időm kivárni, hosszabbításban vagyok,
visszapecáztak az élet túljartjéről, van még itt tennem
nyilvánvalóan ezt-azt, mást is, amit korábban, például
szembenézni mindazzal, amivel eddig képtelen voltam.

Tárd fel titkaidat, szedd elő aduászaidat, játszunk,
lássuk, ki nyer. Ha letepersz, viheted húsomat, életemet,
kimérheted kilóra, vagy mit tudom én, mit csinálsz ilyenkor,
de vigyázz, mióta a doktorok szíven lőttek, sokkal erősebb
lettem, elbírok ezerrel, nem leszek könnyű préda.

Bizony, szembenézek veled, és végre nem menekülök
el előled, mélységes szomorúság.

Gerevich András

Hangetetés

Etette a kószáló hangokat.
Magokat szórt az ablak alá,
és elbújt, hogy hallgassa őket.
Kített napraforgómagot,
mire odarepültek az M-ek,
mormogtak és mekegtek,
majd közékük ült egy N is,
halkan neszezett, nógatott,
de elkergette egy vadul
nyekegő, nyámmogó Ny,